

Buluşma

Semih TOPSAKAL

Son birkaç yılın belki en soğuk kışı lapa lapa yağıyordu şehrin kurumuş dallarına. Parkasının kapüşonunu omuzlarında taşıdığı ve kendince en kıymetli organına geçirdi. “Allah’ım bugün ya soğuktan öleceğim, ya sıcaktan. Bu nasıl bir tezat?” diye düşündü. Dışarıda yüzünü yakan bir soğuk, kalbinde içini kasıp kavuran bir ateş vardı. İki hava olayının tam da ortasında kalan vücudunu harekete geçirmeye muktedir olmanın sevinciyle ayak izlerini düzgün bir simetriyle kar üstünde bırakarak buluşma yerine gelmişti sonunda. Elini, beklemenin varoluşsal bir gereğiymiş gibi cebine attı ve eline çarpan kutudan parmaklarının kıvrak birkaç hareketiyle yirmiliklerden bir tanesini çıkardı, dudaklarına götürdü ve insanlığın en büyük buluşlarından birisi olan ateşi iki dudağının arasındaki uzantıya değdirerek bu birlikteliğin meşru çocuğunu ciğerlerine öyle bir çekti ki durakta dolmuş bekleyen kalabalık, bir an ayakları yerden kesilen bir insan görmenin dehşetini yüzlerinde meydana gelen biçimsiz hâllerle yansıtmaya engel olamadı. Ancak o ne soğuğa aldırış ediyordu ne etrafında biriken kalabalığa ne de durakta yolcu almak için bekleyen dolmuşların soğukta bir öksürük gibi kesik kesik çıkan sesine. Ağzından çıkan dumanın ortasında kalan jöleli kafasının içinde derin hayallere ve düşüncelere dalmıştı. “Allah’ım yoksa gelmeyecek mi? Ama bana söz vermişti. Yoksa başına bir iş mi geldi? Ya annesi izin vermemişe? Allah’ım ama otuz beş geçiyor! Otuz beş yolun yarısı eder ama Allah’ım! Diğer yarısına sığdırmam lazım her şeyi. En azından ona duygularımı açmam gerek ama Allah’ım. Allah’ım ama ben korkuyorum. Zaman peşimde, sivri pençelerini her an enseme geçirmek üzere. Bense hâlâ iki cümleyi bir araya getirerek ondan bir paragraf kurup o paragrafa itiraflarımı serpiştirip sonra mutluluklar yükleyip uzun uzun zaman zarfları kullanarak hoş mekânlarda güzel fiiller çekimlemedim. Sevmek fiilini dönüştüremedim kendime, kendi öz varlığımı kendi cümlede sevmek fiiliyle edilgen bir cümlede görmek istiyorum Allah’ım. Allah’ım ben uzun ve karmaşık düşünmekten yoruldum, kısa ve öz düşünmek, ama uzun yaşamak istiyorum sevgiyi.”

Birinci grup mesaidekiler çoktan dolmuşlarına binip gitmişti bile. Birçokları yarış yerlerini almış ve zamanla başlayan kapışmanın birinci turunu bitirmek üzereydi. İkinci grup mesaidekiler de yavaş yavaş dolmuşları doldurmaya başlamıştı. Elini on dördüncü kez cebine atıp, kutudan bir dal daha çıkardı, dudaklarına götürdü, bütün bu seremoniyi her anıyla bir kez daha yaşadı. Bastığı yerde kar erimişti artık. Kutudan çıkarıp yaktığı her ince uzantı yerde ucu karartılmış, kullanılmış, ezilmiş bir şekilde gelişigüzel duruyordu. Saati ne baktı, kırk beş geçiyordu. Saat önemli değildi artık onun için. Dakikalara odaklanmıştı sadece. Onun için otuz beş vardı, kırk beş vardı, biraz sonra elli beş olacaktı. Çünkü beklemenin saati dolmazdı. Dakikalar tükenince, gidilirdi.

Parmaklarının arasında tuttuğu endişe, huzursuzluk, sıkıntı yüzüne yansıyor ve ayazla birlikte yüzünde donup kalıyordu. Soğuktan neredeyse yüz felci geçirecekti. Elleriyle yanaklarını ovuyor, nefesini avuçlarına üflüyor ve oradan çarpıtılarak elleriyle sıcak nefesini yüzüne doğru kovalıyordu. “Kutunun içi boşaldı mı ben de giderim, tutunacak sadece bir tane dalım kaldı Allah’ım. Sonra, sonrası karanlık bir kuyu Allah’ım. Sonrası çöl hayatı, kutup havası. Sonunda ölüm yok ya Allah’ım, altı üstü ıstırap, çile. Aşk öldürmez hem süründürür değil mi Allah’ım? Kim sevdiğini bırakıp gitmek ister ki?”

Damarlarında kanın akışı artık hissedilir derecede yavaşlamış, parmakları uyuşmaya başlamıştı, göz kapaklarını kaldırmaya zorlanıyordu. Kalabalıkları birer ikişer yutan, kocaman ağızlı bir sis bulutu kaplamıştı her yeri. Önce devasa binaları yutmuş, sonra bir yılan gibi uzayan yolları, ardından da dolmuş bekleyen kalabalıkları... “Seni korkak seni, gel yiğitsen beni de al, beni de kaybet, yok et, yut. Gücün yetmiyor değil mi bana?”

Sis yavaş yavaş idrakiyle dünya arasına perde çekiyordu. Birden sisi ve bekleyişin bütün karamsarlığını dağıtan bir ses duydu arkasından. Döndü ve parmak uçlarından itibaren saçlarının ucuna kadar bütün varlığının bir titremeyle kendisine geldiğini hissetti. “Merhaba!” diyordu ses, merhaba bak ben geldim, beklediğim için özür dilerim. “Bir an gelmeyeceksin sandım, belki bir aksilik çıkmıştır, ne bileyim ay dünyaya çarpmış, küçük gezegen parçacıkları atmosferi geçmeyi başarmış, okyanuslar kabarıp bütün karaları dev dalgalar hâlinde kaplamış, dağlar yerlerinden hareket etmiş ve cebindeki bilyeleri elinden almak için insanlığı kenara sıkıştırıp hırpalamış, kaşını, başını yarmıştır.” diye düşündü jölenin altındaki süngerimsi kıvrımlarla, düşündü ve sonra sünger sert mermer üstündeki su birikintisini çeker gibi az önceki düşüncelerini emdi ve verdiği komutla yüzündeki kaslar gülümseme şeklini aldı. “Merhaba!” dedi tamamen kaybetme ihtimalinin verdiği korkuyla ürkek ürkek. “Ben de buluşmayı unuttuğumu, gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.”

İki çift ayak izi birbirine mesafeli bir şekilde karda iz bırakarak sağlı sollu şekiller çiziyor, ancak buz gibi esen rüzgâr kısa zamanda bütün bu birlikteliğe ait kanıtları ortadan kaldırıyor. Şayet birileri bu iki çift ayak izini takip ediyor olsa, pastanenin önünde izlerinin tamamen kaybolduğunu görürdü.

Garson, gerilerde boş bir masayı işaret etti ve önceki siparişleri için seri hareketlerle uzaklaştı. Sandalyesini kibarca tuttu ve oturmasına yardımcı oldu bekletenin. Elini parkasının iç cebine götürdü, evet ordaydı. Elinde tuttuğunu çoktan unuttuğu birkaç edebiyat dergisini masaya bıraktı. Dergilerin içinde son yazdığı birkaç hikâyeyi fark etmesini ve okumasını istiyordu aslında. Öyle de oldu. Merakla sayfaları karıştırmaya başladı. O, sayfaları karıştırırken kendisi zihninde kurduğu dünyanın iç âleminde hayallere daldı. “Acaba yazdıklarımı anlayacak mı, bütün hikâyelerdeki başkahramanın, çilesinin sebebinin kendisi olduğunu görüp bu gidişe bir dur diyebilecek mi? Anlamak zorunda. Çünkü başka türlü söyleyemem sevdiğimi, ancak yazarak anlatabilirim duygularımı. Bir şiir, bir hikâye kadar etkili başka bir araç var mı duyguları ifade etmek için. Mesnevi mi yazsaydım yoksa onun için?” “Çok güzel yazmışsın, hikâyelerin denemelerine oranla biraz daha etkili. Şiirlerinde bir anlam boğumlanması var.” sözleriyle içten çürümüş bir çınar gibi hayalleri çatırdamaya başlamış, sonra kurduğu bütün dünya başına yıkılmıştı. “Boğumlanma mı?” diyebilirdi sadece. “Evet boğumlanma var, birazdan benim nefessizlikten boğulacağım gibi. Boğumlanma da nedir acaba? Ne demek istedi. Bütün duyguların, düşüncelerin bir yerde gelip tıkanıldığını mı söylemek istedi yoksa? Yoooo, yoo hayır anlamadı yine!” diye geçirdi içinden.

Uzlamak istemedi meseleyi, zaten yazdığı sayfalar bir kenara bırakılıp çoktan büyük yazarlara geçilmişti bile. Üç dört romancı gelip gitti masaya çaylarını yudumlarken. Birkaç şair. Sonra tekrar buluşmak temennileriyle ayrılacakları sırada, elini parkasının iç cebine attı ve bir gül çıkardı. Sonra onu yüreğiyle birlikte yerinden sökülüp alınmış gibi titreyerek uzattı. “Tekrar görüşelim!” diyebilirdi sadece.

Bütün idrakini perdeleyen sis dağılınca elini cebine attı. Paket oradaydı. Onu hayata bağlayan son dalı da yakmanın efkârıyla kutuyu büktü, kırıştırdı, yusuvarlak yaptı ve attı. Gözleri yerdeki uçları yanmış dallara takıldı. “Aman Allah’ım ne kadar süre kalmışım burada!” dedi ve gitmek için arkasını döndüğünde onu gördü karşısında. Bir saate yakın seni başka durakta bekliyorum, sonradan hatırladım burada buluşacağımızı. Koşarak, inşallah gitmemişsin diye dualar ederek geldim.” diyebilirdi nefes nefese. Şaşkınlıktan hiçbir şey diyemedi. Yüzündeki kaslar donduğundan nasıl bir duygu içinde olduğu da belli olmuyordu. Sadece “Önemli değil!” diyebilirdi. “Allah’ım bana yardım et, bugün duygularımı açabileyim ona.” diye dua ederek sağ ayağını öne doğru attı, ardından diğerini ve sonra bütün vücudu yıllardır aynı yerde çakılı kalmış bir beton kiriş gibi zangırdarak takip etti ikisini. Biraz sonra kardaki iki çift ayak izi ilerde bir pastanenin önünde kayboldu.